

**Tre nya och wackra visor : Den
första: Anna och Alfred. Den andra:
Ny kärle...**

18 B Skillingtryck E1894b4

E 1894 64

Tre nya och wackra

Wifor.

Den första:

Anna och Alfred.

Den andra:

My Kärleks-Wisa.

Den tredje:

Med wåta ögon ser jag, etc.

Pris: 10 öre.

Anna och Alfred.

När qvällen kommer och bjuder hwila,
Will söna Anna åt lunden ila
Att möta Alfred i dalens lund,
Han lofwat komma i qvällens stund.

Hon war så glad och hon war så nätter,
Sin barm hon full med de blommor fätter,
Wid högra bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blomsterqwast.

I höga eken hörs gökens toner
Och lärkan sjunger i lundens kronor
Och vinden spelar på hwarje blad,
Men söna Anna hon wandrar glad.

I dalen der de ha stämt sitt möte
Der hwilar hon sig i skogens sköte,
Se'n går hon längtande dalen om,
Men ingen Alfred till henne kom.

Hon går i oro af längtansqwalen,
Då hördes ljuda ett stott i dalen,
Då hördes ljuda ett jemmerrop,
Som trängde fram genom trädens hop.

Hon går att möta Alfred på wägen
Men stannar genast, bestört, förlägen,
Och som en bild hon förstenad stod,
Ty Alfred badade i sitt blod.

Son frågade, men hans röst war bruten:
 „Åh kära Alfred, säg är du skjuten?“
 Son dignar ned till hans blodrödda famn,
 Men Alfred hwisfar blott hennes namn.

Han vänligt räckte åt henne handen
 Och sade: „Anna, nu löses banden,
 Abjö min Anna, nu stils wi åt“,
 Son brister ut i en häftig gråt.

Nu öppna såret ej mera blöder,
 Wid Annas bröst ligger Alfred döder;
 Han ligger kallnad wid hennes barm,
 Om hennes lif han lindat sin arm.

Wid Alfreds bröst wakar Anna trogen,
 Men mördaren ilar fram ur skogen
 Och ropar sjelf med försträckelse:
 „Sag hafwer mördat, o we, o we“.

Det swära kan han nu aldrig glömma,
 Han går att Alfred för men'skor gömma,
 Men wänder om den wäg han flytt
 Och laddar sin pistol på nytt.

Pistolen han emot bröstet wänder.
 Men Anna rycker den ur hans händer,
 Och ropar sedan med hurtigt mod,
 Och sade: blod har nu flutit nog.

Åf wåda stottet sig sjelf aflosfar
 Och blodet börjar ur bröstet forsfa
 Och Bernhard icke en suck ens hör,
 Wid Alfreds sida nu Anna dör.

Det fifta stottet, som mången aftar,
 Der kommer folk ifrån alla trakter,
 Båd' små och stora från närmsta byn,
 Försträcks och häpnar wid denna syn.

Mång flicka domnar och mister modet
 Då månens sten speglar sig i blodet,
 Då hördes icke en mensklig röst,
 Men wemod, klagan i allas bröst.

Men huru sent uppå sena qvällen,
 Blef Bernhard förd uti mörka cellen,
 Och smidd i bojor i detta qual,
 Der herrskar mörker förutan tal.

Om dagen gråter han och om nätter,
 Den bleka kinden han med tårar twättar,
 Sen gick han längtande dagen om,
 Lills ändteligen hans dödsdom kom.

En dag fångwaktaren hörs berätta:
 „I morgon, Bernhard, skall du afrättas,
 Bered dig sjelf och bekänn ditt mord,
 Förrän du göms i den fallna jord.“

„Ja“, Bernhard svarar och stilla gråter
 „Nu will jag gå och se Anna åter,
 Ty hon är uppe i englaland,
 Skall ge förlåtelse med sin hand“.

Kärleksvisa.

Ad' hör ni unga gossar, som här ogifta gå och
 werlden känna litet och mindre kan förstå; Skänk
 aldrig bort ditt hjerta åt någon falsker wän, Skänk
 heldre det för ewigt åt Gud i himmelen.

När som jag mig besinnar hur allt förändrar
 sig, Då börjar mina tårar att rinna uppå mig,
 Wår glädje står i blomstring i våra unga bröst;
 Se'n flyttar all wår glädje i sorgens kulna höst.

Jag längtade som andra att wälja mig en wän,
 Den wännen som jag älstade näst Gud i himme-
 len; Men för att jag war trogen blef falskheten
 min lön, Den skall en gång belönas, så wist Gud
 hör min bön.

Den wännen som jag älstade den hafwer jag ju
 mist, Nu får jag sitta ensam som fogeln på en qwist.
 Jag tycker att hjertat will brista i mitt bröst, För
 nu är från mig flyktad all glädje, hopp och tröst.

Jag hafwer nu ej mera här någon glädjedag,
 Och ej heller någon hwartill jag har behag, När
 ungdomen sig samlar och följs till nöjen åt, Då
 sitter jag i ensamhet och lugnar mig med gråt.

Skall jag nu gå och stämmas för alla som mig
 se, Och alla som mig känner de säkert åt mig le
 Sa foglarne ha nästen hwari de samla sig, Men
 stackars jag har ingen, som wäntar uppå mig.

Låt menniskorna döma och göra gädd af mig När
dem så litet roar, så låt dem roa sig, Jag är en
stackars yngling och lefwer ensamhet; Ja, ensam
och förskjuten af den jag hållit kär.

Om morgonen, när solen går upp på himmelen,
Då börjar jag att tänka på dig min falska vän,
Om qvällen när som andra begifwit sig till ro,
Då önskar jag mig döden och grafwen till mitt bo.

Ren kärlek har jag burit, från första gång till
dig, Men du har varit falsk, otrogen emot mig,
Så är att söka blommor på torra blomsterträd.
Ty der som ej fins kärlek der följer falskhet med.

Tänk hwad jag nu får lida för att jag älskat
dig, Och hwad du har gjort illa och ondt emot mig,
Jag vill dig aldrig ståda för mina ögon mer Ty
det i hjertat swider Hwar gång jag på dig ser.

Olycklig war den stunden jag satte tro till dig,
Nu hafwer all min glädje i sorg förändrat sig,
Men dig jag aldrig glömmet så länge hjertat slår
Och ej så länge jag på jorden lefwa får.

Nu slutar jag att skrifwa, adjö min vän så kär,
Jag vill ej längre lefwa bland forger och besvär,
Ja en gång här i werlden du lofte bli min brud,
Men wi få en gång träffas i himlen hos vår Gud.

Med wåta ögon ser jag etc.

Med wåta ögon ser jag på böljorna de blå,
Som rasande och wilda mot klippowäggen slå;
Ty långt i fjerran är, den wän jag har så kär,
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Till hösten är jag åter hos dig mitt unga wif,
Så sadde han och slöt mig förtroligt till sitt lif,
Ty dagarna de gå, och böljorna de slå.
Men inte kommer wännen hur än jag längta må.

Jag suckar och jag klagar, jag tåras och jag ber,
Och spejande som falken utöfwer hafwet ser.
Ty långt i fjerran är, den wän jag har så kär,
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Emellan öf är stog och sjö emellan berg och dal,
Emellan öf är frid och fröjd och äfwen sorg och qual.
Ty dagarna de gå, och böljorna de slå,
Men inte kommer wännen hur jag än längta må.

Ad, om jag hade wingar som fågeln högt i sty,
I denna natt jag skulle till andra länder fly;
Ty långt i fjerran är, den wän jag har så kär,
Och jag hans bleka lilja på stranden väntar här.

Sa, länge har jag väntat, nu är min enda tröst,
När hjertat icke längre will klappa i mitt bröst,
Och inga dagar gå, och inga böljor slå,
Då får jag råka wännen i himmelen den blå.

Tryckt på beställning
å A. Lindgren & Söners Boktryckeri 1894, Göteborg.

*Inköpt: Åkamps av Hov. Kart. 237/64. 1981. Pris: 60.-
Acc. m. 1981/24.*